

Markó Béla

És mégse

*Megérkezünk Annával, s lerohanjuk
az álmából felrezenő cseresznyét,
s már válogatjuk is az édesebbjét,
gyűjtünk egy-egy marékkal, kóstolgatjuk*

*csak úgy mosatlanul, hiszen tisztára
moshatta számtalanszor már a zápor,
és letörülte a nap, valahányszor
elázott, élvezzük hát, elkínálva*

*egymásnak újra s újra a sötétebb-
s cukrosabbakat, egymás örömének
inkább örülve, mint a tényleg omló,*

*szájunkban ismét napra s vízre bomló
friss cseresznyeíznek, pedig cserélve
a jót, ugyanoda jutunk, és mégse...*

Forró kézzel

*Csak kapdosom mohón az édes meggyet
forró kézzel a hűvös lomb között,
és hogy jöttömre gyorsan megszökött
néhány madár, megnézek egyet-egyét,*

*s látom, a duzzadt, bíbor cseppek szinte
mind tépettek már, hát teszem-veszem,
visszahőkölve, hogy mit is eszem
most más csőre után, szét-széttekintve,*

*figyelnek-e az éhes seregélyek,
hogy éppen tőlük és belőlük élek,
megállok, aztán csak tovább szedem,*

*de bujkál bennem egy szemernyi szégyen,
nem több, hogy végül azzal megelepszem,
mit Isten s egy-két madár hagy nekem.*

Majd tört aranyként

*Megint próbálgat ezt-azt kint a kert:
ribizli, egres, alma, szilva, körte,
hogy aztán végül ismét összetörje,
s majd tört aranyként, ami kitelelt,*

*újból megnézze, hogy vajon mi lesz
belőle, hajlítgatja erre-arra,
cifrázza, elengedi, visszatartja,
szorítja, megbuggyantja, ki-kivesz,*

*hozzátesz, és itt-ott még kerekít
rajta, s már lassan ismét betelik
a megszabott idő, kigömbölyödnek*

*a változatlan formák, s a mindenható,
mint mondatot, ha megmarad a szó,
már mindent újra darabokra törhet.*

Ismétlések

*Néhány év múltán természetesen
rutinná válik, hogy ismét kinyílik,
nyújtózkodik, majd szétterül, mint mindig,
és nem lepődsz meg rajta már te sem,*

*élet s halál között mind rövidebb
s egyre könnyebb az út, amely először
csupa borzongató giccs volt a könnytől,
nyáltól és vértől, ahogy a hideg*

*fényre kicsúsztak, mint a kisdedek,
parányi tokjuktól a levelek,
megnőttek, integettek, és elégtek,*

*de mint tavaly, gyúlnak megint s megint,
szokott örömmel, míg a terveink
s emlékeink már lassan egybeérnek.*

Mindig ars poetica

*Van néhány új rózsabokor megint
a jegyzetfüzetemben, egy-két szöcske,
tücsök, mind-mind érdem s nagyság szerint
felleltározva, és mézédés körte,*

*fanyar ribiszke, gyűrött lapokon
virágszirmok s színes pillangók szállnak,
s vinnének engem, ha le nem fogom
a milliányi cifra rajzú szárnyat*

*s a nyüzsgő verset, mint egy bogarat,
míg motoszkál a tenyerem alatt,
mert nem én írtam, én csak kézbe vettem,*

*de most látom, hogy nem kottázható
a tücsökzene, s a mindenható,
ki rám lelt, ugyanígy töpreng felettem.*

Már kettényílna lassan

*Hogy kint a test, s a lélek van belül?
Fordítva inkább! Mint egy láthatatlan
és éveken át elszakíthatatlan,
rugalmas hártya, amely ráfeszül*

*a húsra, s néha-néha feldereng
mégis, nagyritkán megcsillan, ha éppen
úgy fordulsz el a mozdulatlan fényben,
majd elválnak egy-egy levél, kereng,*

*lehull egy foszlány, egyre több a seb
körös-körül, és egyre fényesebb
s fáradtabb is a héj, már kettényílna*

*lassan, itt-ott kibuggyan, meghasad,
s könnyű halállal biztatod magad,
mint kertedben a magvaváló szilva.*

Időnként boldog

*Kemény faágból puha szirmokat
buggyantani, rugalmas szárat gyúrni,
vagy egy-egy pitypangot a sárba szűrni,
s felborzolni a szilvafák alatt*

*a szikkadt földet, hogy zöld fű legyen
belőle, és kívánatos, lágy húsba
bújtatni a magot, majd újra s újra
szétbontani, parázsló tűhegyen*

*billegtetni egy könnyű mákszemet,
elcsorgatni egy esőfelleget,
próbálni mindent, ami lehetetlen,*

*s csodák csodája, mégis sikerül,
lángol, bezárul, ismét kiderül,
időnként boldog, aztán visszaretten.*

Feszít, majd nyugtat is

*Csak forgat felhőt, holdat, csillagot,
a mennyboltot kinyitja, összehajtja,
hullámoztatja, néha kiloccsantja,
járatja körbe-körbe a napot,*

*elégedetten sóhajt, megpihen,
aztán folytatja, ide-oda rázza,
mintát rajzol az égszínkének zománcre,
kibont egy-két virágot sebtiben,*

*s végigsimítja ujjbeggyel belül,
lenget, szikráztat, görget, hömpölyögtet,
míg itt-ott apró cseresznyék pörögnek,*

*feszít, majd nyugtat is, ha felderül,
madár-morzsákat szór egy könnyű tálra,
s egyedül marad mindig éjszakára.*